

[Poul Møller.]

at Norge ikke havde truffet sin beslutning, traf regeringen sin beslutning uden at bringe sine parlamentariske forhold i orden, uden at sikre sig den parlamentariske støtte til denne beslutning.

Næste dag diskuterede man procenterne for kronesænkningens størrelse. Kronesænkningen bragte efter vor opfattelse uretfærdigheder ind over folk, medførte, at vi på én gang stod over for, at kontrakter fik andre virkninger, end man havde regnet med, da de blev indgået, skabte usikkerhed yderligere i dispositionerne, ny utryghed i befolkningen og kastede over Danmark prisstigninger til en værdi og en størrelse af 1.500 mill. kr. på årsbasis.

Se, denne kronesænkning, som man hastede så meget med, førte til, at man derefter måtte prøve på at skaffe sig en parlamentarisk basis for de foranstaltninger, der skulle ledsage og følge kronesænkningen. Og siden den tid og siden det tidspunkt har vi da oplevet det mest sindsoprivende og det mest gale, vi vel har set i dansk parlamentarisk historie, hvor en regering må føre forhandlinger både med et partis folketingsgruppe og med et partis hovedbestyrelse, hvor en regering til sidst måtte kaste 60 mill. kr., hvilket yderligere forøgede udgifterne ved kronesænkningen, ind for at se, om ikke man kunne redde sin parlamentariske støtte.

Se, alt dette og hele dette forløb viser efter min opfattelse, at disse tolv fejl har været skæbnesvangre, og at det, vi skal have, er et opgør med den politik, som disse tolv fejl er udtryk for.

Det først fornødne er at genskabe tilliden til fremtiden. Der er ikke efter dette års socialistiske eksperimenter nogen som helst tillid til fremtiden i det danske folk, og man får ikke gang i tingene igen, hvis ikke man kan genskabe tilliden. Og nu er det staten, der må gå i spidsen. År for år har vi oplevet disse kriseindgreb, disse nye skatter, disse nye byrder på befolkningen, som har medført, at statens udgifter kunne stige ubrudt; men nu må staten gå med og staten gå i spidsen. Man kan ikke foretage en forbrugsbegrænsning af dette omfang, uden at staten selv går i spidsen. Hvis man vil neddæmpe efterspørgselspresset, så må man gennemføre besparelser i budgettet.

Også en stat må forstå, at man kan ikke bage et større brød, end man har dej til. Og som jeg sagde ved anden behandling: skatterne er nu med regeringens udskrivningslovforslag og med gennemførelsen af merværdiafgiften nået til selve bristepunktet. Der kan ikke bæres mere, hvis ikke man vil lamme initiativet. Når man er kommet op på skatteprocenter på over 60 for indtægter over 30.000 kr. i skalaindkomst, så kan der simpelt hen ikke bæres mere ad den vej. Og derfor må man nu prøve på at klare sig med budgetindskrænkning. Vi har under første behandling peget på 400 mill. kr. ved en indskrænkning på 250 mill. kr. af den byggefond, som man besluttede sig til sammen med socialistisk folkeparti, og ved en begrænsning af de offentlige vejudgifter. Jeg vil gerne sige her, at i begge tilfælde drejer det sig om, at selv om vi tager disse 400 mill. kr. ud af budgettet, så vil disse poster alligevel stige, så vil det alligevel være muligt at udføre det samme, som man har udført i dette finansår, og for byggefondens vedkommende noget mere. Og man kommer til at se i øjnene, at man kan ikke hvert år lade aktiviteten stige.

Derfor må man også bremse den planlagte personaleudvidelse. Vi fik et forfærdende tal fra økonomiministeren forleden dag, nemlig at staten beskæftigede 300.000 personer, staten og de institutioner, der finansieres af staten. Mere end den danske industri beskæftiger, langt mere, end det danske landbrug beskæftiger! Vi kan ikke nedlægge nogen post, og vi kan ikke pege på, hvilke poster der kan nedlægges, men vi kan sige: bremse nu op for udvidelsen! Man foreslår nu i finanslovbudgettet 5.000 flere ansatte. Hvis vi nu tænkte os, at vi ville nøjes med halvdelen, med 2.500, så lå der dog her en gevaldig besparelse, og alligevel kunne vi forøge aktiviteten. Nedsæt dog antallet af ministerier! Udskyd ikrafttræden af visse love, som skaber nye udgifter! Det vil ikke være besparelser, som folk mærker, for det er ting, de endnu ikke har fået. Lad os gennemføre den administrative reform, der er snakket så meget om og gjort så lidt ved! Alle peger på, at refusionsordningerne er urimelige, er belastende for al orden i den offentlige økonomi, belastende for dette folkets mulig-